

rozhodčí komisi sice kompetenci rozhodovati o přípustnosti propuštění člena závodního výboru z práce s hlediska zákona o závodních výborech, odpírajíc jí však kompetenci rozhodovati o soukromoprávní účinnosti a platnosti tohoto propuštění (srovn. nález Boh. A 2719/23, 2956/23, 3427/24, 5546/26 a j.).

Vzhledem k tomu musil Nejvyšší správní soud výrok rozhodčí komise o bezúčinnosti propuštění z práce zrušiti pro nepříslušnost rozhodčí komise dle §u 7. zákona o správním soudě, aniž mohl zabývati se námitkami stížnosti stran přípustnosti propuštění dle zákona o závodních výborech, neboť komise o této stránce věci se nevyslovila ve svém výroku rozsudečném, nýbrž jen v jeho odůvodnění, kteréž však podle svrchu uvedené procesní zásady, ovládající řízení před rozhodčími komisemi, nemůže býti honoceno jako výrok rozsudečný.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 7. listopadu 1928, č. 29.768.)

Senáty rozhodčí komise musí býti vždy 6členné a řádně podle zákona složeny. Vládní nařízení k zákonu o záv. výborech (č. 2 z r. 1922) je ve svém § 30, pokud připouští jinaké složení senátu rozh. komise, než jak stanoví ; 26 zákona o záv. výborech, odporuje zákonu a je tudíž neplatné.

Věc: Stížnost fy. „Bergmannwerke, Elektrizitätsgesellschaft m. b. H.“ v Podmoklech do rozhodnutí rozhodčí komise dle zákona o závodních výborech v Děčíně ze dne 6. září 1927 č. R. k. 3/27-7.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Dělnický závodní výbor ve stěžovatelčině závodě žádal rozhodčí komisi dle zákona o závodních výborech v D., aby uznala, že člen závodního výboru A. B. byl neprávem propuštěn z práce, a že má býti znovu do práce přijat. Poněvadž k líčení ustanovenému o této věci na den 16. srpna 1927 ani k jednání na den 23. srpna téhož roku nedostavil se potřebný počet přisedících rozhodčí komise, bylo v základě § 30. prováděcího nařízení č. 2 Sb. z. a n. z r. 1922 ustanoveno, že v novém řízení bude vydáno rozhodnutí bez ohledu na to, zda přisedící členové rozhodčí komise té neb oné skupiny k řízení se dostaví či nikoliv. Nové toto řízení konáno bylo dne 6. září 1927, a poněvadž i k němu dostavili se pouze tři přisedící, a kromě toho i v osobě předsedové nastala změna, ustanoveno, aby celé jednání bylo provedeno znovu, a aby dle § 30. prov. nař. rozhodování účastnil se pouze předseda a přisedící znalec. Takto složený senát rozhodl pak nálezem ze dne 6. září 1927 č. R. k 3/27/7 o žádosti závodního výboru v tom smyslu, že odmítl pro nepříslušnost rozhodčí komise rozhodovati o návrhu, aby propuštěný A. B. znovu do práce byl přijat, v ostatním však příslušnost komise uznal, a návrhu, aby bylo uznáno, že jmenovaný člen závodního výboru neprávem z práce byl propuštěn, vyhověl.

O stížnosti do tohoto nálezu podané a vytýkající, že rozhodující senát byl nesprávně složen, ježto místo nedostavivšího se přisedícího dra N., jenž se omluvil, nebyl předvolán náhradník, a poněvadž druhý nedostavivší se přisedící Dr. J. L. nebyl vůbec k řízení řádně jako přisedící pozván, ježto byl obeslán pouze za účelem výsledku, uvážil Nejvyšší správní soud takto: Dle § 26. odst. 2. zákona o závodních výborech skládá se rozhodčí komise ze 6 členů a sice z předsedy a pěti přisedících. Poněvadž dle odst. 3. cit. §u mají stejně složeny býti i jednotlivé rozhodující senáty, musí i každý jednotlivý senát, ježto zákon žádné výjimky z řečené zásady nepřipouští, skládati se v každém případě z předsedy a 5 přisedících. Zákon ovšem zmocňuje v posledním odstavci § 26. vládu, aby řízení před rozhodčí komisí upravila nařízením. Než tímto zmocněním svěřuje nařizovací moci pouze úpravu řízení před rozhodčí komisí složenou způsobem v zákoně předepsaným, to jest před komisí, složenou podle odst. 2., 3. a 4. §u 26, nezmocňuje však moc

nařizovací, aby stanovila výjimky z předpisů o složení rozhodčí komise zákonem samým daných. Pokud vládní nařízení č. 2 Sb. z. a n. z r. 1922 v § 30. výjimku takovou stanoví a připouští jednání a rozhodování před senátem jinak složeným, nelze ustanovení jeho uznati za platné, ježto odporuje zákonu (§ 55. úst. listiny).

V daném případě je mimo spor, že rozhodující senát nebyl složen tak, jak předpisuje zákon, bylo proto jeho rozhodnutí již z tohoto důvodu a bez ohledu na to, odpovídalo-li složení senátu cit. vládní nařízení či nikoliv, zrušiti dle § 7. zákona o správním soudě, aniž bylo se zabývatí ostatními námitkami stížnosti.

(Nález Nejv. spr. soudu ze dne 24. září 1928, č. 26.043/27).

Oznámí-li správa závodu veřejnou vyhláškou svým zaměstnancům nějaké usnesení záv. výboru, neporušuje tím práva záv. výboru. Rovněž neruší správa závodu práv členů záv. výboru tím, že je přeloží do jiného oddělení, neboť záv. výbor vykonává svoje práva a povinnosti zásadně jako celek a výkon těchto práv není závislý na přidělení či nepřidělení některého jeho člena do určitého oddělení závodu. Jen výjimečně vykonává záv. výbor některá oprávnění určitými svými členy, avšak ani výkonu těchto práv není na závadu přidělení člena výboru výkony těmi pověřeného do toho či onoho oddělení závodu.

Rozhodčí komise v Plzni nálezem ze dne 13. srpna 1926 č. Rk 6/26 zamítla stížnost členů záv. výboru, v níž stěžovatelé uváděli, že správa závodu vyvėsila vyhlášku, kterou přikazuje jednotlivým členům a náhradníkům závodního výboru k vykonávání jich funkcí určité části závodu, a provádí přesazování těchto členů do přikázaných jim oddělení, a žádali tito, aby rozhodčí komise uznala, že správa závodu je povinná vyhlášku zrušiti, opatřiti přeložení členů a náhradníků závodního výboru k dřívějšímu jich zaměstnání, vydati jim legitimace k volnému pohybu v závodě, a nahraditi členům výboru výdělek, který přeložením do jiného oddělení jim ušel.

Pokud se týče náhrady ušlé mzdy, prohlásila komise, že jde o nárok soukromoprávní, v němž není kompetentní rozhodovati.

O stížnosti členů závodního výboru do tohoto rozhodnutí podané uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Předmětem stížnosti v řízení správním bylo především vyhláška a správy závodu, která obsahovala:

a) publikaci usnesení závodního výboru, jímž jednotlivým členům závodního výboru byla přikázána určitá oddělení závodu pro zastupování dělnictva v nich zaměstnaného, a dále

b) schválení tohoto usnesení se strany správy závodu.

V pouhé publikaci usnesení závodního výboru správou závodu není zajisté možno viděti nějaký zásah podnikatele do práv členů závodního výboru. Leč ani schvalovací výrok správy závodu nebyl s to, aby práva závodního výboru nebo práva jeho členů nějak zkrátil, neboť výrok takový nemá jiné právní relevance nežli, že správa závodu dává jim najevo, že uznává zákonnost usnesení závodního výboru a nehodlá z důvodu tohoto usnesení vzněsti stížnost k rozhodčí komisi. Je tedy stížnost, pokud směřuje proti řečené vyhlášce správy závodu, bezdůvodna.

Předmětem stížnosti jednotlivých členů závodního výboru na omezení jejich působnosti mohla by ovšem býti vlastní opatření správy závodu, a stížnost byla by důvodna, kdyby v opatření takovém skutečně bylo obsaženo obmezení členů závodních výborů u výkonu jejich zákonných funkcí. Lze snad i připustiti, že správa závodu nemohla by v takovém případě proti stížnosti krýti se ani usnesením závodního výboru, bylo-li by toto nezákonné. Opatření správy závodu, které zavdalo podnět ke sporu, záleží v přeložení stěžovatelů do jiných pracovních oddělení,